

TYGLÍK

51. Loutkářská Chrudim

č. 1.

Pomietlo

Moji milí,

teď právě čtete nejtřepejší frázi na světě „To to uteklo!“ A my jsme tu zase. Redakce myslím. Vy doufám taky, jinak by naše práce neměla valného smyslu. Redakce má trochu pozmeněné složení. Jaroušek Moty Ipsler totiž dělá lektora a Romana Habaďůra Zemenová pro změnu dělá seminaristku. Tak se tedy stalo, že jsem v redakci jediná žena. Což je příjemné. Muži kolem mě jsou Petr Vydra (dobře známý z předcházejících redakcí), Michal Dřtina (rovněž známá tvář) a Lukáš Hajn (naš kamarád, vystudovaný režisér a tak). Letošní zpravodaj je v novém hávu a plný tajuplných informací od našeho guru Hilariona. Čtěte bedlivě, ať vám nic neuteče.

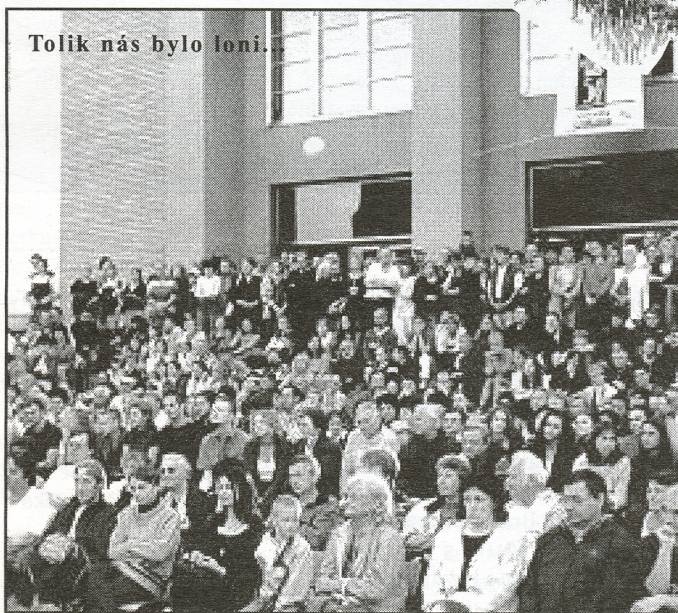
Také vás mocným hlasem vyzývám „**choďte k nám, do redakce a sami pište**“. Vaše názory, stanoviska a postřehy zajímají nejen nás, ale i vaše kolegy.

I letos jsme zachovali rubriku **diskuzní téma - Disputace**. Byli bychom rádi, kdyby se právě tady objevilo co nejvíce příspěvků od vás. Protože co pálí vás, určitě pálí i nás všechny. Přijďte nám říci, jak se vám náš Tyglík líbí a vůbec chodte!!!

Tak to by stačilo. Zítřka se ozvu zase. Teď už jen srdečné přání, ať je hezké počasí, ať je hezké divadlo, ať je hezky v hospůdkách. Ať si to společně užijem.

Zdraví teta Dáda (Daniela Weissová)

Tolik nás bylo loni.

© Vladimír Věla

Čarodějovi učni

A - Režijní seminář „Od textu k inscenaci“

- čili: začneme textem, pokusíme se rozpoznat zda je vhodný k inscenování, prozkoumáme ho, zvolíme (a vytvoříme) si prostředky k jeho loutkářskému provedení, upravíme jej do formy scénáře

a zkusíme jej inscenovat i zahrát. Bezpodmínečné podmínky přijetí do semináře jsou tři: 1. Účast od samého začátku do samého konce (tj. do 5.7. včetně pouti); výjimka platí jen pro ty, kdo padnou upracováním 2. Ochota aktivně pracovat 3. Zaslát do konce

května 2002 na adresu ARTAMA kopii textu o rozsahu minimálně 1 a maximálně 3 stran, jenž by měl tři kvality: -jakousi obsažnost (nebyl, s prominutím hloupý) - jakousi dramatickostí (měl napětí, vývoj a odehrával se jednáním) - jakousi loutkovost (-hodil se pro jakýkoli druh loutky)./

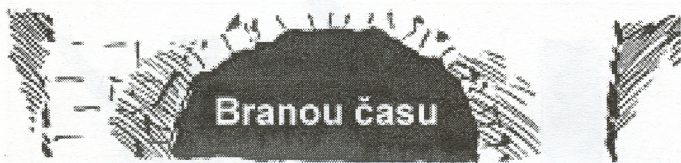
Může jít o: -prózu (pohádku, povídku, rozvedenou anekdotu...), -poezii (dramatickou, epickou, případně i lyrickou báseň), - divadelní aktovku nebo ucelený výňatek z ně-jaké hry (-takový, aby obstál samostatně i bez znalosti

toho, co předchází a co následuje).

Prvým úkolem každého seminaristy bude vysvětlit ostatním, v čem zmíněné kvality v textu vidí, případně jaké jsou jeho další přednosti. Velmi nám ulehčí práci, přečtete-li si co „povinnou četbu“ jedno z mých veleděl, nazvané Od předmětu k loutce, od loutky k divadlu (na požádání zašlu) či obtížněji dostupné Literatura, divadlo a my.

Už se těší Luděk Richter, Divadelní společnost Kejklíč, Chopinova 2, 120 00 Praha 2.

Pokračování na straně 2

Vážení loutkáři,

opona se již zavlnila, chystajíc se rozevřít, a odhalit, co se za ní skrývá. A i my se vám chystáme poodhalit jedno tajemství. Tajemství toho, kdo mezi nás zavítal. Tajemství tiché, a neodbytné. Zahlédlí jsme jej v zrcadle, v herecké šatně, kde sídlí naše redakce. V tu chvíli jsme poprvé, a jen na okamžik, viděli jeho tvář. Čí? To se budeme muset vrátit na počátek příběhu. Poslyšte tedy, co všechno se nám, redaktorům, za posledního půlroku přihodilo. Události jsou to natolik znepokojivé, že ke svému zažití a domýšlení potřebují své podmínky. Na prvním místě klid, hodně klidu a soustředění, protože právě o ty se budou snažit vás připravit. Dej Bůh, ať se jim to nepodaří. Dej Bůh, ať letošní LCh proběhne pokud možno v klidu.

Nuže a nyní poslyšte příběh. Nědkdy v lednu se Dáda W. podívala ze svého okna. Spatřila chrám na holé pláni končící o nějakých čtyřicet kilometrů dál lesy, bezpochyby hustými. Bylo to něco, co ni-

kdy ze svého okna neviděla. Chrám to byl neobvyklý. Křížilo se v něm několik lodí nepravidelně osázených věžemi. Byl obehnan hradbami, uvnitř nichž bylo živo. Co však Dádu zaujalo, byly korouhve vlající na některých věžích. Díky větru vanoucímu ze severu, si Dáda povšimla znaků, jimiž byly korouhve vyzdobeny. Poznala v nich písmena... totiž něco jí říkalo, že to jsou písmena, nevěděla však, jaké abecedy.

„Snad je to nějaká neznámá abeceda. Ale jak? Komu? Mně? ...Totiž, co když je to abeceda neznámá komukoli na tomto světě,“ prolétlo Dádě hlavou.

Na jedné z korouhví bylo cosi jako půl šipky ukazující dolů:

☛, na jiné pak týž znak v jiné variantě ☛, na další zas zmijovka ☛ a pak obyčejné A.

Dáda se usnesla, že z toho, co vidí na Náměstí Českého ráje, nebude dělat žádný závěr. Ten udělá, řekla si, za 14 dní, během nichž na to snad zapomene.

„Počkat, za čtrnáct dní... Je náhoda, že mě napadla právě tato

číslovka? Proč by to měla být, a proč by cokoli měla být náhoda, když vidím na pláceném parkovišti stát chrám, jehož velikost nespátril tento svět. Ty šipky... jsou to ty šipky. Kdyby neukazovali dolů na hemžení u paty

chrámu, nýbrž kdyby mířily vzhůru nebi, byly by to obyčejné číslovky 1 a 4, tedy čtrnáct a to a je spojuje. Ano, ty znaky patří k sobě a dohromady dávají číslovku 14. A dost,“ přerušila sebe samu Dáda: „Dobrou noc.“

Šest klíčů mistra Hilariona

Rada 1.: Vítám Tě příteli

Jsi sám uprostřed přátel? Věci se dějí a opakují? Jsou z něčeho nic prázdné? Nudí? Něco se změnilo, a ty nevíš, co si počít? Chvilí se ptáš? Čekáš odpověď? A znovu ti nikdo nerozumí? Nikdo neporadí? Kde je tvůj mistr? Když budeš padat pozadu, poskytně ti někdo oporu, zachytí tvůj pád?

Také jsem toužil. Po změně. Po něčem, co bude opravdu skutečné a konečně prověří všechny mé talenty, které doposud pracují jen sporadicky, nebo spíš živoří na okraji všech činností, kterými ubíjím ČAS. Mám povinnost příteli, sdělit Ti smutnou zprávu. Jsi sám a vždycky jsi ve skutečnosti byl a vždycky budeš SÁM - ve své nejosobnější nahotě. Můžeš teď nesouhlasně kroutit hlavou, můžeš se utéct pod pláštik prchavého sebebelhávání. Ty víš, že už není cesty zpět. Musíš teď využít příležitosti, která se už nemusí opakovat. Využij tohoto prozření, zbystři všechny své smysly a naslouchej svému srdci. Jdi cestou, po které tě povede. Pak přijde všechno samo a v pravý čas. Chtěl bych Ti trochu ulehčit při prvních krůčcích a jsem přesvědčen, že nezůstanu jediným. Posud' tedy sám mé rady a vezmi kolik uneseš.

Pokračování ze strany 1

B - „Sdělnost a symbolika gesta, pohybové asociace, žonglování a žonglování v herecké situaci“

- povede Zoja Mikotová /Ateliér výchovné dramatiky Neslyšících JAMU Brno s Adélou Kratochvílovou /posluchačkou výchovné dramatiky JAMU Brno/. Dílna bude reagovat na dnes právě probíhající renesanci žonglování, kejklřství a často neprávem přehlíženou potřebu loutkářů v pohybové orientaci na scéně a citění svého těla. Seminář navazuje na krátké představení Adély Kratochvílové.

C - Loutkohrátky aneb „Od provázku ku maňásku“

- povede Ivana Faitlová a Martina Hartmanová - Strípek Plzeň. Praktický seminář pro začátečníky, který pomocí jednoduchých etud povede frekventanty od oživení předmětu, až k technice vodění a hraní s nejrůznějšími druhy loutek. Zároveň nabízí možnost práce na konkrétním vlastním dílku.

D - „Zvuk, ticho a hlas“

- seminář Šárky Malínkové a Vratislava Šrámků Vás určitě zvedne ze židle. Budete zpívat, budete tančit, budete lépe mluvit...

E - „Nevázané navazování aneb stvoření, navazování a oživení čehokoliv(f)“

- Seminář pro začátečníky, z jistého hlediska technologický, ale nejen to, je prvotním seznámením s marionetou, a povedou ho Jaroslav Ipser /Čmukaři Turnov/ a Jiří Polehňa /Poli Hradec Králové/.

F - „Neobyčejná hra s maňáskem“

- seminář povede Zdeněk Říha dříve divadlo Drak, dnes divadlo Rozmanitost Most. Bude to pokus inscenovat píseň na lidové motivy, či pořekadla. Seminaristé se seznámí s tradicí maňásků jako takového. Osahají si co znamená ruka obnažená, ruka oblečená, ruka s míčkem a na závěr sehraji malé představeníčko.

G - rodinný seminář „Spolu ... na cestě s Vlasem a Bradou“

- rodinný seminář, určený dětem od 4,5 do 10 let a jejich „dospělým“ (rodičům, prarodičům apod.). Práce je inspirována „komiksovou“ knihou Františka Skály Velké putování Vlase a Brady. Budeme zažívat dobrodružství s Vlasem a Bradou, zkoumat a rozvíjet možné vývoje příběhu, pracovat se svým tělem i jednoduchými loutkami. Pokusíme se také o divadelní zpracování drobných částí příběhu. Lektori: Irena Holemá /učitelka v mateřské škole, učitelka dramatické výchovy, členka divadelního souboru Nejhodnější medvídci/, Pavla Vybíralová /speciální pedagog, lektor seminářů pro rodiče s dětmi/, Michal Vybíral /učitel a lektor dramatické výchovy, lektor vzdělávání dospělých, člen divadelních souborů Nejhodnější medvídci a Rámus/.

CH - „Krkamášův klobouk“ - Dramaticko - výtvarně - literární seminář pro děti od 12 do 15 let,

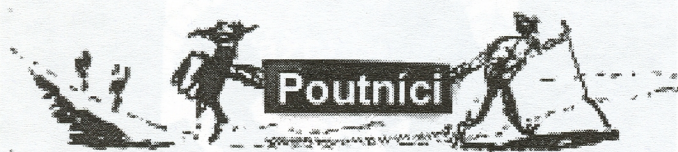
které se umějí bavit nesmysly. Básně Edwarda Leara jako inspiraci a východisko zrození „nových hrdinů“ loutkového divadla. Podaří se zapojit nesmyslné hrdiny do smysluplného nesmyslu? /Práce s předmětem a básní/. Seminář povede Ivana a Pavel Němečkovi /Divadlo kufuru Olomouc/.

H - Seminář pro mladší děti „S loutkou za pohádkou“

- pro děti od 10 do 12 let. Děti se seznámí s klasickými českými pohádkami. Budou mít příležitost vyrobit si jednoduché loutky postav z pohádek. Během závěrečného vystoupení si seminaristé vyzkoušejí hru s loutkou před ohleduplným a natěšeným obecenstvem složeným převážně z frekventantů ostatních seminářů. Lektorky: Ivetta Dřizhalová, Marcela Krejsová /OS Spolupospolu/

Příště aktuálně ze seminářů.

LS KLUBÍČKO CVIKOV

První zmínky o cvikovském Klubíčku jsou v místní kronice zachyceny v kapitole o padesátých letech minulého století, ale bližších informací se už nikomu dopátrat nepodařilo.

Skutečný rozmach souboru nastal v sedmdesátých a zejména osmdesátých letech, kdy do Cvikova přichází režisér Miroslav Zachariáš a pod jeho vedením dosahovalo Klubíčko nemalých úspěchů daleko za hranicemi tehdejšího českolipského okresu. V roce 1990 však činnost souboru Klubíčko skončila, většina loutkářů se vydala na dráhu soukromých podnikatelů a Cvikov je najednou bez loutkářny, v níž se obvykle hrávalo jednou za čtrnáct dní...

Opuštěné a chátrající prostory cvikovské loutkářny chce na jaře roku 1999 cvikovský Městský úřad zrušit a pronajmout ke komerčním účelům. To se však loutkářům nelíbilo, a rozhodli se proto k návratu a tedy obnovení tehdejší činnosti. Začátky nebyly jednoduché - vše bylo nutné uklidit, opravit nebo nově opatřit. Všechno se nakonec podařilo. 20. listopadu 1999 vystupuje Klubíčko s obnovenou premiérou pohádky Vladislava Vančury Kubula a Kuba Kubíkula. Zcela nečekaně se hrálo dvakrát za sebou, tolik diváků skromné hlediště pojmut skutečně nemohlo.

O dva roky později soubor opouští několik zkušených harcovníků, mezi nimi i Mírek Zachariáš, více než jen dramaturg a režisér v jedné osobě. Svým nástupcem jmenuje jednoho z nejmladších členů souboru Tomáše Janovského, který nastoupil až v roce 1999 a který dostává za úkol nastudovat hru Švec Dratvička (právě s ním vystupuje Klubíčko v Chrudimi). Začátek nebyl jednoduchý, ale nakonec se podařilo vše zvládnout a premiéra se v listopadu 2001 na obnovené přehlídce Cvikovské dny loutek (10. ročník proběhl po desetileté pauze) více než vydařila - paní profesorka Kubíková jako členka poroty velice spokojena. V současné době má Klubíčko za sebou šest premiér (Kubula a Kuba Kubíkula, Čertoviny, Šá-

šulda a Sluníčko, Muzikanti, O ševci Giňolovi, Švec Dratvička) a připravuje se na sedmou. Tou bude vystoupení, které zatím nemá žádný, ani pracovní název a pojednává o vzniku cvikovského městského znaku (dvě zkřížené ostrve na žlutém poli) a Klubíčko s ní v rámci oslav 750 let od první zmínky o Cvikovu vystoupí v neděli 23. června. Tentokrát to však nebude v malých, ale celkem příjemných prostorách loutkářny, ale na speciálním jevišti na cvikovském náměstí. tento zhruba třicetiminutový kousek je však ve fázi příprav a ve chvíli, kdy vzniká tento text, jej nelze (po několika zkouškách) jakkoliv hodnotit.

Zmínili jsme se o prostorách cvikovské loutkářny - kapacita hlediště pro místní podmínky je zhruba ucházející (o nečekaném náporu diváků po návratu Klubíčka na jeviště už jsme psali a četli). Prostory pro loutkáře jsou však naopak zcela nedostačující - především prostory vzadu za jevištěm, osvětlovač sedí vzadu na rampě, na jeviště vůbec nevidí a řídí se jen odposlechem. Snad jen zvukař, sedící u stolu s technikou v zadním rohu hlediště, má celkem přehled. Do zákulisí procházejí herci hledištěm, což při představení a zaplněném hledišti působí poněkud nedůstojně, leč jinak nelze. V nejbližších měsících a letech se na tom asi hned tak něco nezmění. V malé klubovně (a zároveň zkušebně) visí za zdech celá řada diplomů a ocenění z nejrůznějších přehlídek (namátkou - Louny. Mimoň, Litoměřice...). Z nejnovější historie je tam ocenění z novoborské přehlídky Dospělí dětem (květen 2000) a zejména čestné uznání za vítězství v Lounech (únor 2002), které nás nasměrovalo až do Chrudimi. Zda si na zeď pověsíme také něco za vystoupení právě tady, to se teprve ukáže.

CHANDRARADAR

Slovo o souboru od členek souboru ZUŠ Nové Město na Moravě. Jsme tři. Zdenka, Jarmilka a Klára.

Známe se už hodně dlouho. Hodně dlouho spolu totiž chodíme do dramafáku. Letos máme ročník samy pro sebe. Jsme samostatnou podsekcí studentského souboru CHANDRARADAR. V rámci své samostatnosti jsme si pro náš letošní absolventský rok vybraly k práci text R. Jefferse PASTÝŘKA PUTUJÍCÍ K DUBNU. Záměrem nebylo vytvoření veleúspěšného představení, ale snaha pochopit tak složitý, vrstevnatý a poetický text. Jeho poslání nás oslovilo a zasáhlo. Začaly jsme pracovat

na předávání příběhu Klárky Walkerové dál. Na to, abychom se dobraly konečného tvaru, který bude dodržovat nějaká daná pravidla a zákonitosti divadla, máme naší paní učitelku - my jí ale říkáme Ivonko. Loutku jsme zvolily jako inscenační princip a klíč, který ukazuje na určitá témata v textu. Kromě toho nám pomohla vyřešit, která z nás bude Klárku hrát. Společně jsme si ji vyrobily a společně jí jsme. Naše představení je o ženství a jeho podobách. My ho máme rády. Klára, Jarmila, Zdenka.

„C“ SVITAVY

Zpráva o jedné cestě vlakem, jedné výstavě, jednom divadelním představení a hlavně o jednom slonovi

Ve vlaku 15. července 1999 ráno ze Svitav do Prahy před letem do Paříže a Casablancy a autobusem do El Jadidy v Maroku na Světový festival amatérského divadla...

Céčko jede do Afriky... Karel Šefrna nám v kupé vypráví zvláštní příběh o slonovi - jak se narodí v indické džungli, jak je jiný, než ostatní sloni, jak nechce dělat to, co ostatní...

Je to podivuhodný příběh překvapivě pokračující a... Karel vzdycky končí část vyprávění: „Tak tady by to mohlo skončit... ale nekončí, protože se stane to a to.“ A tak to jde až do konce. Zprvu nevíme, proč nám tu historii vypráví. A pak se dozvíme, že to je hra, kterou napsal Karlův synovec Tonda Mareš - spisovatel básník výtvarník žijící v Mnichově. Tu hru hrál německý loutkář Albert Völkl (na začátku devadesátých let byl oba ve Svitavách a Albert hrál v dnes už polozapomenutém Lidovém divadle, přesněji v Divadle v kavárně pro děti a večer pro dospělé indiánskou pohádku - text Tondy Mareše... A Povídka o slonovi (tak se hra jmenuje) Tonda poslal Karlovi, jestli by třeba Céčko nechtělo...

Je to zvláštní vzpomínka - z toho vlaku - uběhly tři roky a my jsme se k tomu příběhu indického slona vrátili. Seděli mnoho večerů vypili hodně čaje vína kávy snědli chlebičky a hodně mluvili o tom, můžeme-li chceme-li ten text upravit k našemu obrazu a potom třeba někdy zahrát...

V roce 2000 slavilo Céčko třicetiny. V Trámu vystavoval obrazy malíř z Pomezí u Poličky Jindřich Pevný. Krásná naivní létající barevná naléhavá v srdce se záryvající plátina; taková, která, když jednou uvidíte, zůstanou s vámi a musíte na ně často myslet.

A tak nás napadlo spojit svět o kterém píše Tonda Mareš se světem, který maluje Jindra Pevný. Je tak daleko a tak blízko...

A Jindřich Pevný a jeho žena přišli do Céčka. S obrazy, loutkami, výtvarnou stopou naprosto nepřehlédnutelnou!

A dál? Dál už to je o třech měsících v Trámu, mnoha večerech několika víkendech pochybnostech řečech zkoušení silných sloves skvělých horších zavrženíhodných nápadech...

Karel Šefrna složil skvělou muziku (historik Céčka by mohl třeba napsat: „ostatně jako vždy“). Avšak není to „tak jako vždy“ - neboť: Karel a Tonda jsou blízcí příbuzní. Prožili dětství po válce v Boskovicích. Tonda se ocitl v Mnichově, Karel žije ve Svitavách. A je něco, co je neustále spojuje... Karel psal písničky a myslel na všechno, co se stalo nestalo co cítí on i oni oba... Těžko se to popisuje. Na všechno slova nedosáhnou.

A my všichni nectili a ctili ten původní Tondův text. Není to nakonec přesně tak, jak nám Karel v tom vlaku vyprávěl. Ale je to určitě: myslím a vím!, jak by to Ton-

Pokračování ze strany 3

da, Karel, Jindra a my vytvořili (kdybychom byli spolu). Byla to krásná práce.

Narodil se slon odešel z džungle do civilizace, aby se mu líp dařilo. Ale jaký svět je ten lepší...? A tak se vrátí nevrátí, přesto, že říkal, že se nikdy nevrátí.

Jste zvědaví? Já strašně. A pokračuje znova a znova. Myslím, že si to hezky užíváme a budeme užívat. Divadlo je hezká věc.

„V dále už kývá slon z Indie“... napsal jsem do knížky Céčko 1999-2000 před třemi lety. Tehdy jsem myslel, že třeba jednou

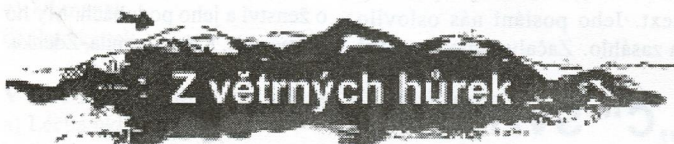
někdy někde nějak nazkoušíme tuhle hru. Asi se to podařilo. Těšíte se? Já děsně.

Petr Mohr

P.S. Poprvé jsme Slona hráli pro pár kamarádů v Trámu 5. dubna. Podruhé na Krajské loutkářské přehlídce v Hradci Králové o den později. Potřetí 7. června v 19,30 hodin doma v Trámu a to bude premiéra!

(Jo a taky bude Slon na festivalu - 30. června na 51. Loutkářské Chrudimi.)

...přijďte... uvidíte tančícího slona! Poděkování truhlářské firmě BOBŘI Hradec nad Svitavou

Ženství v různých podobách

Soubor Chandraradar - Tři děvčata si se svou vedoucí zvolily pro práci nelehký, leč krásný až dokonalý Jeffersův text. Z něj abstrahovaly základní téma - ženství v různých podobách.

(Krajská loutkářská přehlídka XXXVI. Třebíčské loutkářské jaro)

O text Klárky se střídavě dělí všechny dívky. Klárka je představována stylizovanou loutkou v životní velikosti. Ostatní postavy jsou pouze gesticky stylizované. Jediným scénografickým prvkem je houpací křeslo, které v různých

polohách evokuje prostředí děje. Vzniklo tak spíše ilustrované poetické vyprávění, ze kterého si divák odnáší především zážitek z kultivovaného citlivého mluvního projevu děvčat.

Ježibaba po zásluze získala zvláštní cenu

(Krajská loutkářská přehlídka Louny 2002)

Soubor Klubičko ze Cvikova přivezl na přehlídku hru polské autorky Marie Kownacké Švec Dratvička, kterou převedl do češtiny básník Kamil Bednář.

A převedl ji nejen s citem pro verš, ale i pro jeho prezentaci na jevišti, take se plným právem stala součástí repertoáru jak profesionálních, tak amatérských loutkových divadel. Vytvořila tak dobrý předpoklad i pro nejlepší představení severočeské přehlídky. Inscenace je poměrně vyrovnaná ve všech složkách, počínajíc promyšlenou režii Tomáše Janovského (ještě by měla usilovat o větší rozpořbovanost situací, zejména ve verikální rovině a o využití celých ploch jeviště, rozčleněného

světlem do tří hracích prostorů, loutkoherci až striktně dodržovaných), přes přijatelnou výpravu a užití hudby a světla, až po velice kvalitní výkony aktérů na scéně - vynikala Mirka Charvátová v roli ježibaby, po zásluze oceněná zvláštní cenou poroty, jedinou na přehlídce vůbec udělenou. Přesto provedení má ještě určité rezervy, které je v silách souboru odstranit. - a proto porota inscenaci nominovala na Loutkářskou chrudim 2002.

C Svitavy, Slon - Indie, ó Indie!

O slonovi, kterému se nechtělo moc pracovat

C Svitavy, Slon - Indie, ó Indie! V té Indii se narodil slon, jemuž se moc nechtělo pracovat, a tak se rád nechal ulovit a odvézt do té krásné, bohaté Evropy, kde se jen prochází po zahradách...

(Krajská loutkářská přehlídka v Hradci Králové)

Jenže v Holandsku se ukázal být moc velký i koupil ho Němec, jemuž však slon rozbíjel porcelán, a tak se rozhodl přivést ho k smrti a prodat do sbírek J. W. Goetha. V muzeu si sloní kůže povídá s hlídačem o osudech lebký hlídačova dědečka a vyjádří touhu před smrtí se přeci jen vrátit do Indie. Cestou však kůže umírá a na místo ji přiváží hlídač. Jaký byl, tak i žil...

Céčko, ó Céčko! Vynikající muzika (tentokrát s naivistickými texty) a muzikálnost. Nápaditá, funkční a pohledná scénografie - obrazy tvořící dynamické pozadí plošni sloni, ptáci, hadi a lidé (byť zatím asi ne vždy zvládnutá) práce se světlí.

Problémy, ach problémy! Ty hlavní jsou dva:

1. dramaturgicko-režijní. I když asi nebudeme chtít po poeticky rozbíhavém textu dramatickou stavbu (a už vůbec ne od Céčka „doslovnost“) potřebovali bychom alespoň zřetelnější směřování a režii zdůrazněné akcenty tématické, jež by nás udržovaly v napětí. V tuto chvíli má větší místo a význam expozice rodinných a sociálních vztahů čerstvě narozeného slona, než to, co vlastně slon chce, oč mu jde a jak

a proč to dopadne. Motiv lenosti je lehce nadhozen, na dlouho mizí, bez usouvztažení k ostatním motivům a dějovým faktům se na chvíli zas vynoří a nikdy neuzavře. Trochu bezvýznamně vynívá smrt slona. Trochu nejasná je funkce epizody hlídačova dědečka. Trochu slepá je kolej pana Goetha. Trochu pro sebe jsou ptáci (jakkoli roztomilí).

2. režijně-loutkohercký. Postavy loutkami prezentované vnímáme spíše jen jako označení postav (já jsem slon, já jsem německý sloužící...) než jako jednající subjekty. Výsledkem čehož je (krom upovídání části holandsko-německé) nedostatek našeho ztotožnění především s hlavním hrdinou a tím také snížený zájem o to, jak dopadne.

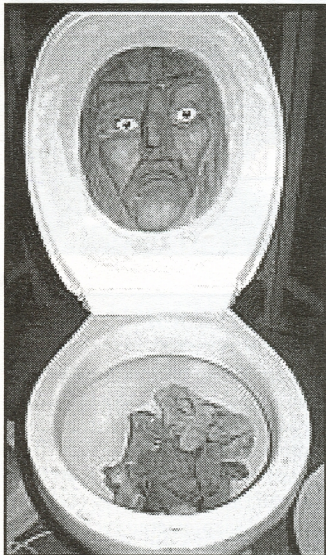
Samozřejmě! Céčko má šarm, který to vše dokáže zakrýt. Ale má také na to, aby nic zakrývat nemuselo. A má tři měsíce, takže se dost možná - jako obvykle - budeme na LCH divit, jak se nám to „pořadí“ zamíchalo. I kdyby však ne, stojí inscenace Slon už v tuto chvíli za vidění - a tedy i za navržení do širšího výběru na 51. Loutkářskou Chrudim. Porota tak činí.

Luděk Richter, předseda poroty

Josef Brůček - 4.3. 1944 v Praze. Absolvent Střední zemědělské školy technické Rakovník. Nyní vedoucí KD v Bechyni.

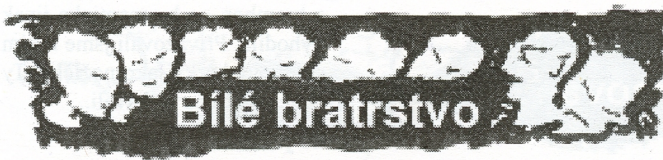
S loutkami začal r. 1975 coby režisér, autor, scénograf a loutkoherec v LS Šlechtitelské stanice Slapy u Tábora. Absolvoval Jihočeskou lidovou konzervatoř (loutky), Středočesko - pražskou konzervatoř pro vedoucí dětských souborů a řadu seminářů na LCH. Spolupracuje na řadě dílen, seminářů, přehlídek: od roku 1993 národní přehlídka Faustování, krajské přehlídka LD a dětského divadla, exteriérového Divadla v trávě apod. Je členem organizací UNIMA, Divadlo a svět, DDD aj. Roku 1982 založil soubor Tatrmani. V jeho inscenacích dominuje silný nápad, jemuž je vše ostatní podřízeno. Má blíží k jednodušším a přímočařejším kompozicím, jakož i volněji sřetězeným skladebným pásmům drobnějších celků. Josef Brůček je v loutkářství představitelem výtvarně zaměřeného absurdního divadla.

50 loutkářských chrudimí - Luděk Richter

Blanka Josephová - Luňáková

- narozena 10.11. 1955. Absolventka loutkářské katedry DAMU - obor loutkoherectví. V roce 1979 nastoupila s celým ročníkem (s Tomášem Dvořákem, Václavem Poulem, Vladislavem Tausingem a dalšími) do Divadla dětí v Plzni (dnešní Divadlo Alfa), kde zakončila poslední rok studia. Od roku 1980 zůstala v angažmá jako loutkoherečka, začala psát scénáře her. Po narození posledních dvou dětí od roku 1989 je ve svobodném povolání. Vyučuje dramatický obor, publikuje v novinách a časopisech, píše scénáře, příležitostně hraje.

Bílé bratrstvo nebo-li porota 51. Loutkářské Chrudimi bude pracovat ve složení: Blanka Luňáková - Josephová (předsedkyně poroty), Jaroslav Milfait, Josef Brůček, František Kaska a Vladimír Zajíc.

Vladimír Zajíc, nar. 1946, původní povolání geodet, v 70. a 80. letech pracoval v OKS Praha-západ, kde se mj. zasloužil o vydání řady odborných divadelních publikací, které v tehdejší „řádné“ knižní produkci neměly naději na vydání. Od r. 1978 vedl pražské divadlo Anfas, které nalezlo svého zřizovatele v MěKS Černošice. Tomuto autorskému netradičnímu divadelnímu souboru kolektivního typu byl autorem, režisérem i hercem. Mezi úspěšné vzpomínané inscenace patřila např. hra Evy a Vladimíra Zajícových „Kotel“ (účast na FEMAD 1987). V 80. letech Vladimír vystudoval na pražské DAMU dramaturgii u prof. Císaře. Po studiích přijal nabídnuté místo dramaturga ve Východočeském divadle DRAX v Hradci Králové. Jako jeho dramaturg se podílel na celé řadě významných inscenací. Jednou z prvních byla např. slavná Prodaná nevěsta. V současnosti vykonává svou profesi dramaturga na tzv. volné noze, spolupracuje s několika profesionálními divadly, ale jako spolupracujícího dramaturga ho můžete v letošní divadelní sezóně nalézt i v programech předních amatérských divadelních souborů (např. Jirásek Česká Lípa, Tyl Rakovník). Patrně nejrozsáhlejší spolupráci navázal s brněnským loutkovým divadlem Radost, do jehož repertoáru zasáhl i jako autor (viz Dostavník z Lordsburgu). Psaní pro divadlo provází rozsáhlá autorská tvorba pro rozhlas (rozhlasové hry, kulturně naučné pořady, kulturní magazíny aj.) a další literární a publicistická činnost. Před cca 2 měsíci mu např. vyšla knížka královéhradeckých pověstí „Paměti starého krkavce od Bílé věže“. S V. Zajícem se můžete potkávat na celé řadě amatérských divadelních přehlídek, a to v celém spektru divadelního dění. Jako lektor, porotce, publicista a člen odborných rad se po dlouhá léta podílel a podílí na utváření a podobě českého amatérského divadla současnosti. (MS)

František Kaska - Narodil se 1969 v Plzni. Po studiu na gymnáziu a pedagogické fakultě, studuje Základní uměleckou školu - literárně - dramatický obor (všechny možné cykly), vikendovou dramatickou konzervatoř, navštěvuje semináře z oblasti divadla a dramatické výchovy. Absolvuje semináře na Loutkářské Chrudimi, Jiráskově Hronově, Šrámkově Písku, Wolkerově Prostějově.

V současnosti pracuje jako středoškolský učitel na gymnáziu, dále jako spoludramaturg, spoluautor a spolurežisér Divadýlka Kuba - Plzeň (inscenace Pejsek a kočička, Pohádka z not, Narodil se klaun, Bajaja). Je členem souboru Střípek (Modrý Mauricius, Havrane z kamene, Finist, jasný sokol), dále pak divadla My (inscenace Drahý tatínek, můžete to být i vy, Obchodník s deštěm).

Na Loutkářské Chrudimi pracoval tři roky jako člen redakce Zpravodaje (Divahadlo - revue). Je čerstvým členem Odborné rady pro amatérské loutkové divadlo.

Jaroslav Milfait - 6.11. 1958 v Novém Městě na Moravě. Vystudoval Střední umělecko-průmyslovou školu v Brně (1973-1977) a scénografii na loutkářské katedře DAMU (1981-1985). Již během posledního ročníku studia na DAMU se stal Výtvarníkem v Loutkovém divadle Radost v Brně (1984), kde působil celkem šest let. Od r. 1987 je pedagogem na Střední škole uměleckých řemesel v Brně, jeho pedagogická činnost zahrnuje i působení na katedře scénografie JAMU (v letech 1990-1993 jako odborný asistent). Od roku 1980 vytvořil ve spolupráci s režiséry Petrem Kracíkem, Pavlem Polákem, Zbyňkem Srbou, Janem Bornou, Boleslavem Polívkou a dalšími stovku návrhů loutek, kostýmů a scén pro loutkové divadlo u nás i v zahraničí (Slovinsko, Itálie).

Zabývá se tvorbou interiérů, výtvarných expozic a užití loutkářské tvorby v reklamě.

Jeskyně mudrcova

Rozhovor s Ivanem Vyskočilem

„Na vaší katedře je plno nádherných květin,“ mohl jsem parafrázovat Čechova, ale nenapadlo mě to. Profesor herectví a doktor psychologie, vedoucí Katedry Autorské Tvorby a Pedagogiky na DAMU Ivan Vyskočil přerozděloval růže ze sklenice od okurek do několika lahví. Připadla mi úloha dopíjet z jedné víno.

„Uděláme si to příjemný. To mi připomíná, pane Vyskočile, historku Emila Zátopka, kterej vstoupil do strany a večer po běhání chodil na schůze, a aby nebyl dehydrovanej, tak si vzal pivo. Předsedající mu řek - Soudruhu ty si zpřijemňuješ schůzi.“

Téma bylo dáno - padesátá léta (a jedno jsem měl ještě v zásobě - loutkové divadlo), a tak jsem vyndal poznámkový blok.

Víte, jaké měla heslo první Loutkářská Chrudim v roce padesát jedna?

Ne.

„Malé loutky velkými bojovníky za mír.“ My jsme loni vymýšleli takový kvíz, kde byly tři možnosti. „Stalin - největší loutkář.“ „Dřevění a přece z ocele.“ Hodně čtenářů nepoznalo, co z toho byla mystifikace.

To není poznat.

To je hrozný, jak jsou ty varianty věrohodný. Ta představa, že bych se tím tehdy mohl živit. Ale snad by mě to tehdy nenapadlo.

Já myslím, že by vás to napadalo, ale neodvážil by jste se s tím vylízt. Ti, co s tím vylezli, byli pitomci nebo cynici. V padesátých letech to bylo kruté, protože jste se tomu nemohl zasmát. Vždycky by to mohlo být použito proti vám, jako imperialistická provokace.

Chodil jste dřív do loutkového divadla, nebo do normálního?

Já jsem chodil hodně do loutkového, než jsem začal do takzvané normálního. A kvůli loutkovému se mi to normální dlouho nelíbilo. A dělal jsem si sám loutkový. Když něco děláte, tak k tomu získáte vztah, takovej manuální.

A vrátil jste se k němu v Hapránsovi, tou loutkovou reminiscenci.

To byl miniloutkovéj medailon. A vrátil jsem se k němu kvůli výraznosti. Svou znakovostí mi loutkové divadlo stále imponuje. Pokud si je vědomo, že ta znakovost je pro sdělení podstatná.

Jaký jste měl repertoár v loutkovém divadle? Já když jsem to dělal jako dítě, tak jsem měl takové hry, co jich vycházela spousta za první republiky, jak se o nich dneska píše, že mají různou kvalitu, často spornou.

Já hrál zdravotně osvětové hry. Víte, kdo je psal? Tatínek Jirky Suchýho. On taky vyráběl loutky. Na Spořilově pod kostelem, kde jsme hráli kabaret, ten pan Suchý hrál to svoje divadlo. Taky jsme jako děti dostávali v obchodě reklamní pohádky, třeba o mýdle Helada. Já mám o tři roky mladšího bratra. Na to člověk potřebuje sourozence, aby se s ním pral, když zrovna není, co pořádného dělat, anebo na to loutkový divadlo. Vždycky nás bavilo hrát tak, aby ty loutky nevydržely do konce.

To muselo bejt materiálně náročné.

Vůbec ne. My jsme si je vyráběli

z brambor, co by maminka jinak vyhodila. Přivazovali jsme k nim chlebový kůrky jako nožičky. Ty jsme pak třeba utrhávali...

To je celkem sado.

Taky nám rodiče říkali, že se to nemá.

Jako model chování.

My jsme se k těm loutkám chovali i ušlechtilé. Dělalí jsme požár loutkového divadla. To ale rodiče nesměli vůbec vědět. Zapálili jsme kulisy a pak jsme ty loutky zachraňovali. S tím mám spojenou vzpomínku, která mě dodneška mrzí, na Františka Tichýho, malíře, znáte?

Znám.

Jednou, to mohlo bejt v roce 37,

že je to jinak. No, líbilo se mi divadlo masek, co dělal Švankmajer v Semaforu. To bylo hezký a nespolečný. Taky Makonjovo Vedené divadlo, ty velké loutky v životní velikosti. Nebyla to avantgarda, ale alternativa. Týkalo se to životní filozofie a názoru a o tom se nesmělo mluvit.

Dopil jsem víno. Uhodila desátá a začínaly katedrální klauzury. A do začátku Chrudimi zbývalo devět dní (to už od rána). I poděkoval jsem a zaklapnul blok. Vše jsem do něj zapisoval volně, což tu uvádím, neboť rozhovor nebyl autorizován.

Petr Vydra

IVAN VYSKOČIL

se narodil roku 1929 v Praze. Vystudoval herectví na DAMU (1952) a také psychologii, pedagogiku a filozofii se specializací nápravná a kriminální psychologie na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy (1957). Působil jako externí vychovatel v psychiatrických a nápravných ústavech, v letech 1957-59 učil psychologii a pedagogiku na AMU. V té době spolupracoval s Jirím Suchým v Redutě, kde uváděli společné text-appealy. Je spoluzakladatelem Divadla Na zábradlí, v letech 1964-70 uměleckým vedoucím Salónu Reduta a zde působícího Nevidadla. Během sedmdesátých a osmdesátých let hrál s Nevidadlem po pražských i mimopražských klubech, učil také na Lidové škole umění. Od roku 1990 je pedagogem na pražské AMU. Kromě divadelních aktivit, spjatých s tvorbou dramatických, v čase se proměňujících textů, je znám i jako autor duchaplných a hravých próz (knížně např. Vždyť přece létat je snadné 1963, Kostí 1965, Malý Alenáš 1990).

LOUTKÁŘ

je nástupnickým listem časopisu Český loutkář, Loutkář, Loutková scéna, Československý loutkář. I.ročník časopisu Český loutkář vyšel v r.1912 (vycházel do června r. 1913), posléze od r.1917 pod názvem Loutkář (do r. 1939). Od r. 1939 byl na kratší dobu nahrazen buletinem Zrávy loutkářského soustředění a od r. 1940-41 a 1945-1951 časopisem Loutková scéna. Od r. 1951 vychází už znovu bez přerušeni jako specializovaný měsíčník Československé republiky od r. 1993 opět pod názvem Loutkář. Ve funkci šéfredaktora se během existence této revue vystřídal řada výrazných osobností českého loutkářského života - především Jindřich Veselý, Jan Malík a dále delší dobu v šéfredaktorské funkci působili Miroslav Česal, Eva Hanžlíková, Pavel Vašíček a od r.2000 Nina Malíková.

Revue loutkář se za dobu své existence stala cennou kronikou českého i světového loutkářství, jehož vývojové tendence i historii se pokoušela zachytit a dokumentovat. Loutkář byl a je určen profesionálními i amatérskými loutkářům a zájemcům o tento divadelní

Rok 2002 by mohl být klidně nazván Rokem českého loutkového divadla, v roce 2002 totiž slavíme:

- 90 let existence revue Loutkář, nejstaršího odborného loutkářského časopisu na světě a podle znalců i nejstaršího, dodnes existujícího divadelního časopisu vůbec!
- 50 let loutkářské katedry DAMU v Praze, první a nejstarší loutkářské vysoké školy na světě!
- 30 let od založení unikátního loutkářského muzea (Muzea loutkářských kultur) v Chrudimi
- Rok Josefa Skupy a Jiřího Trnky, jak nazvali řadu akcí spojených s těmito slavnými osobnostmi, které podstatně ovlivnily české loutkové divadlo XX.století, plzenští pořadatelé.

Plejáda slavicích jubilanů je letos vůbec úctyhodná: Ladislav Dvořák, Pavel Kalfus, Miroslav Melena, Karel Makonj, Petr Nosálek, Pavel Vašíček, František Písek, Pavel Polák, Bedřich Svatoň, Jiří Středa, Alois Tománek a ještě celá řada dalších.

obor. Přináší obsáhlé materiály o festivalech českých i zahraničních, umožňuje otištění rozsáhlejších teoretických i historických studií, tiskne cenné memoáry, portréty významných loutkářských

osobností, kritiky a reflexe, praktické návody, přehledy a recenze nových loutkářských publikací a časopisů, zprávy o loutkářských školách a workshopech a přináší pravidelně i texty loutkových her.

Revue Loutkář sehrála značnou roli i v historii Mezinárodní loutkářské organizace UNIMA (založené v roce 1929 v Praze), jejímž tiskovým orgánem byla např. v letech 1929-30 a o jejíž činnosti přináší dodnes pravidelně podrobné informace. Historicky je Loutkář nejstarším kontinuálním loutkářským periodikem na světě.

K 90.výročí založení časopisu Loutkář vychází loutkářský kalendář.

Kalendář Loutkář 2003 a loutky celého světa chce oslavit hned dvojí jubileum. Vznikl především jako připomínka 90. výročí existence ojedinělé odborné revue Loutkář. Jsou v něm zastoupeny jako ostatně i po celou dobu života časopisu Loutkář - nejen loutky české, ale i evropské, asijské a americké, současné i historické. Fotografie loutek jsou z valné části z muzejních sbírek Muzea loutkářských kultur v Chrudimi, které v roce 2002 slaví 30 let své činnosti. Základem sbírek tohoto muzea byla soukromá sbírka dr. Jana Malíka a dary zahraničních center mezinárodní loutkářské organizace UNIMA.

Autorem fotografií je Josef Ptáček, grafická úprava Albert Bartoš. Doporučená cena 290,-Kč.

Co se chystá v Muzeu loutkářských kultur

Nevím, v které Chrupajdě tohle povídání o muzeu vyjde (teď už to víš Alenko, v prvním Tyglíku – Tyglíkův šotek). Takže se nebudu zabývat současnými výstavami, noční prohlídkou s performancí Petra Nikla a dalšími akcemi ke 30 letům, kterých se muzeum za relativního zdraví dožívá 2.července.

Stále nás zřizuje MK ČR a zdá se, že je to pro nás dobře. Koncem minulého roku nám vytrhlo z paty velký trn - po desetiletých tahanicích a prohraném restitučním sporu o jeden z našich chrudimských objektů jsme dostali finance na jeho zakoupení a tak nebudeme muset sáhnout k omezení expozic a výstav. Doufáme, že naopak. Také by nám měl být každým dnem převeden objekt bývalého skladu zdravotnického materiálu v Chotči u Holic, kde bychom chtěli vybudovat další depozitář. Depozitář ve Stolanech už totiž pomalu přestává stačit a byla by škoda, kdyby kritériem pro doplňování našich sbírek nemohla být jejich hodnota pro za-

chycení vývoje oboru, ale pouze fyzický rozměr.

V této souvislosti musím napsat, že máme velkou radost mimo jiné ze získání kompletu (jeviště, dekorace, loutky) spolkového divadla ze Suchovršíc v Podkrkonoší. Budete se s ním moci seznámit v příštím roce v celoroční výstavě nazvané Byli jsme a budem, kde je vystavíme společně s loutkami z některých dalších spolků. V roce 2003 u nás rovněž uvidíte loutky a kresby Šárky Váchové a výstavu papírových divadelék nazvanou Království z papíru. Krátkodobé výstavy v galerii muzea pak budou zaměřeny na animovaný film a ilustrace pro děti (postupně Zdeněk Miler, Zdeněk

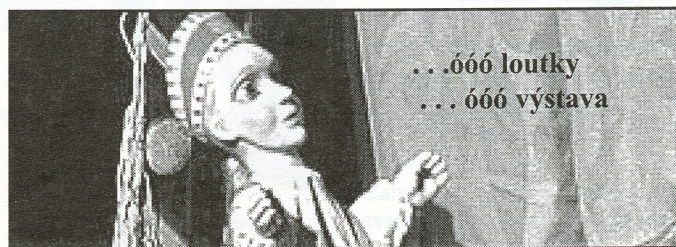
Smetana, Josef Kábrt, Jiří Trnka, Karel Saudek, Adolf Born a Josef Lada). Pokud jde o letošní krátkodobé výstavy v galerii muzea, pak budou po současné výstavě Petra Nikla následovat Loutky a objekty Antonína Maloně, dále výstava M.Bartoňové a A.Müllera Loutka jako artefakt a na přelomu roku Hračičkové - výstava dětské tvorby zaměřená na hraní si a hračku.

Předpokládáme, že se i nadále budeme věnovat práci s dětskými kolektivy v herně muzea a že budeme pokračovat v instalaci putovních výstav v ČR i ve světě. Koncem prázdnin se nám rysuje Dublin a na podzim snad dokonce Jižní Amerika. Tak nám držte palce, ať to dopadne!

Alena Exnarová

Den otevřených dveří a noční prohlídka

Koná se v Muzeu loutkářských kultur dne 2.7., kdy je to přesně na den 30 let od otevření muzea. Vstup bude zdarma, i na věžičku Mydlářovského domu. Kromě testíku s odměnou pro děti se budou moci návštěvníci pokochat řezbou loutek, kterou bude provozovat Jaroslav Koloděj ze Senice u Poděbrad, a budou mít možnost se inspirovat při výrobě jednoduchých loutek PhDr. Evou Houdkovou z Vlašimi. To vše začne v 9 hodin a skončí v 18 hodin (s polední pauzou od 12 do 13 hodin). Od 22 hodin pak vypukne noční prohlídka muzea s performancí Petra Nikla.

Slunce se právě dotklo svým do ruda rozpáleným tělem obzoru. Země vzdáleně zasténala a hejno vran poplašeně vzlétlo, aby vzápětí opět usedlo na jediný strom široko daleko. Jejich povadlá pozornost byla upřena na trochu masa, ale více kostí ve špinavých hadrech. Starý muž nebyl k velké lítosti vran mrtvý, pouze podřimoval. Seděl v prachu cesty na oprýskané dřevěné bedně a zády se opíral o kmen stromu, který poskytoval trochu stínu jemu i okřídleným nájemníkům. Takhle nějak by to asi pokračovalo dál, kdyby se po cestě vedoucí ze severu neblížil poutník. Vrány nevěřicně pootočili své hladové zobáky, ale energická jiskra v oku jim opět rychle zmizela. Příchozí ani nekulhal ani neprechal před bandou Římských legionářů. Vesele si vykračoval a hodlal v tom zřejmě ještě dlouho pokračovat. Žebrák se probral ze svého upo-

ceného snu a pekelně soustředěn se chystal předvést tu nejubožejší grimasu posledního týdne. Naneštěstí jedna z vran neunesla vzniklé napětí a to, co bylo ještě ráno hrabošem polním, přistálo s bublavým zaplesknutím na opálené

mu s úsměvem podával šátek.

„Děkuju.“ Odpověděl nasupeně žebřák. „Pěkný podvečer. Kam máte namířeno?“ Zeptal se poutník. „Cože? Já jsem, sakra, žebřák sedím tady u cesty a žebřám. Je to jasný?!? Kam bych zatrace-

jste ji otevřít?“ „Proč bych to dělal, stejně v ní budou jen bezcenné tretky, z toho se nenajím. Radši už jděte, nebo se z těch Vašich dotazů to, co ta vrána.“ „Sbohem, žijte blaze,“ řekl poutník a odešel. Žebřák zavřel oči a pokoušel se usnout, ale víc než hlad mu nedala spát představa, že by v truhle opravdu mohlo něco být. Jak to, že se ji ještě nepokusil otevřít? Vzal kámen, rezavý zámek zapraskal a stará truhla vydala své ztrouchnivělé tajemství. Přesto, že Slunce už dávno zapadlo a soumrak se nezadržitelně měnil v sametovou tmou, viděly vrány až moc dobře, co našel stařec v truhle. Některé dokonce zvažovaly možnost přeběhnout mezi straky. Nicméně se po chvíli váhání celé hejno zvedlo a odletělo někam hodně daleko, protože žebřákův smích se ještě dlouho do noci rozléhal po celém širém okolí.

pleši starého muže. Žebřák se nejprve mlčky dotkl špinavými prsty holé lebky a pak se nevěřicně podíval do koruny stromu. To, jak ví dnes každé malé dítě, nebyl dobrý nápad. Teorie gagu však měla vzniknout až o mnoho století později, a proto se nic překvapivého nestalo, jenom jedna vrána si provinile poodsedla. Když se žebřák opět otočil uviděl poutníka, který

ně chodil?“

„Promiňte, nechtěl jsem Vás rozlobit. Hezký zbytek dne.“ Řekl poutník a dal se znovu do chůze. „Halo, zapomněl jste si ten šátek.“ „Nechte si ho, stejně nemám žádné peníze. Mimochodem, co máte v té truhle?“ „Nevím, je zamčená. Našel jsem ji tady pod tím stromem, to už je pěkně dávno, ale dobře se na ní sedí.“ „A zkusel

Abyste se v našem Tyglíku vyznali

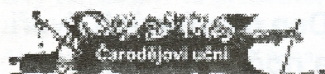
Naučte se za domácí úkol do zítřka nazpaměť. Víckrát to už nebudeme opakovat.

Každý den slovo šéfredaktorky.

Abyste něco věděli o našem mistrovi.

Semináře a co se v nich děje.

Rozhovor s osobností.

Co o sobě napsaly hrající soubory.

Poznámky, glosy, komentáře čtenářů, diváků i redakce.

Jak se nám stalo, že jsme redakce.

Různé jiné veselosti.

Rady našeho guru.

Vtipné i nevtipné glosy redakce.

Hodnocení krajských porot.

Veřejná diskuse o představeních.

Chrudimská porota.

Diskuzní témata.

Reakce publika na viděné

Informace na poslední chvíli.

Historie, vzpomínky, výročí.

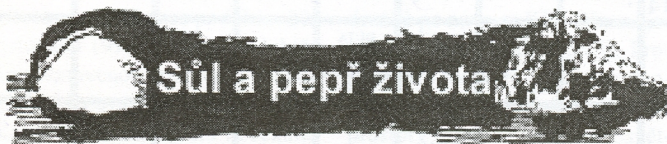

Informace, které se mohou hodit.

Pustý les

Narvaný sál a reakce publika jsou tou nekrásnější zpětnou vazbou pro tvůrce i pro nás, kteří se snažíme své dojmy pojmenovat. Nemohu věru říci nic jiného než, že první inspirativní představení 51.LCH bylo milým pohlazením a povzbuzením zároveň. Zlý čaroděj, hodný drak, „nadaný“ dřevorubec, krásná princezníčka, hloupý čert, mluvící pták a pochopitelně KAŠPÁREK nás provádějí hustým lesem a my se těšíme na jejich osudy. Nejsou nijak složité a proto mohou v plné nahotě vyniknout jednotlivé charaktery a libůstky protagonistů, kteří se s láskou mazlí se svými hrdiny. S našimi hrdiny. Antihrdiny. Není nic nového, že jemné sprostárničky, jsou tím nejzábavnějším kořením všech kašpárkových příběhů. Jaroušek Ipser a Jiří Polehňa dobře vědí, jak na nás a já jim za jejich smysl pro humor děkuji. Nebylo by fér zapomenout na předlohu, která poskytla pro jejich „hraní“ vhodný prostor. Pochází z autorské dílny Čmukařů Weissová & Ipser a nijak nevybočuje z jejich poetiky. A za to také děkuji. Základním stavebním pilířem svižného představení je „Svatá trojice“ (komická situace, opakování, pointa) - gag. Zdánlivě nic nového pod Sluncem, ale kéž by tato více než řemeslná dovednost byla zvádnutou technikou i ostatních amatérských souborů, avšak i profesionálních stánků kultury. Výběr textu, jednoduchost scény, délka představení byly vhodně vybrány, aby poskytli dostatečný prostor pro vyniknutí jednotlivých gagů. Moje jediná prosba je směřována na větší hlasové odlišení postav, které obdařil svým nezaměnitelným hlasem Jiří Polehňa. Jeho postavy mi, bohužel, splývaly a to mě vyrušovalo z jinak srozumitelného toku příběhu. Nezažil jsem kašpárka Matěje Kopeckého, ale zažil jsem kašpárka Jarouška Ipsera a to v několika inscenacích. Musím říct, že „dítě“ ve mně se vždycky roztleská, když slyší jeho skřípavý falset a pokaždé se těším na příští nášup. Můžete mne podezřívát z infantilility, ale rád si příště zase odpočinu od chaosu a složitostí, které na nás 21. století plive. A jak že to TU momentálně jde? Inu „Od píííííí, do píííííííííí...“ **Dick Darken**

Někteří z „Přátel Mojžíry Babáčka“ přijeli včera vozem Volkswagen Jeta. Posádka vozu byla elitní, protože krom vedoucí souboru Romany Zemenové, ji tvořil samotný Babáček - osoba kultu. Součástí této výpravy byla dále jeho americká dcera, která si sama dělala tlumočnici a tak konverzace probíhala hladce, zvláště po tom, co dívka u Jiřiny usnula. Vedle řidičky seděl vedoucí semináře E Jaroslav Ipser a za ním autor těchto řádek. Na čtvrtém kilometru za Hradcem jsme píchli pneumatiku. Když jsme vyložili všechny kufrы, kufirky, stojany, baťohy atd., abychom se dostali k rezervě, překvapením jsme ztuhli. Pod poklopem leželo malé kolečko opatřené galuskou. Romana Zemenová si vzpomněla, že o této rezervě je veden u turnovské policie záznam. Mojžíry Ba-

báček řekl: „Když jsem minule jel s Ježkem, taky jsme píchli.“ „Stává se ti to často?“ zeptala se ho Romana. „Ano. Skoro pokaždé.“ Vyměnil jsem kolo za kolečko. Naskládali jsme zavazadla zpět do kufru. Romana mlčíc, opatrně vedla svůj vůz. Napadlo mě, že právě teď přemýšlím, jak jinak pojmenovat svůj soubor. Možné varianty jsou: „Přátel kohokoli jenom ne Mojžíry Babáčka“, nebo „Nepřátel Mojžíry Babáčka“.

* * *

Včera jsme se ubytovali. Rozhodli jsme se obsah našeho Tyglíku okeňnit informacemi, kdo a s kým. Oč to však máme těžší než zavedené bulvární deníky! Například v hotelu Sport na čísle 25 jsou spolu Iveta Dřížhalová, Marcela Krejsová a Irena Holemá. Z čehož Iveta a Marcela spolu vedou dětský se-

A ještě jednou Pustý les

Představní Pustý les jsem měla možnost párkrát vidět při zrodu, resp. při zkoušení dvou protagonistů Jaroslava Ipsera a Jiřího Polehni. A když mi přišel Vykřičník, tak jsem se pobavila, protože Jirka s Jardou vedou seminář E a to je opravdu trefné. „Hahahahaha“. Nevíte proč, že? No protože kdykoli jsem strčila hlavu do zkušebny, kde Jirka s Jardou pilně zkoušeli, slyšela jsem: „Já jsem ta princezna, co ééééé, ééééé, ééééé... krucinál“ a poznámku „Když nevíš, jak je to dál, tak řekni: Les zdá se býti pustý.“

Včera jsem poprvé představení viděla a pobavila se ještě jednou, jak kluci dokázali svou postupující sklerózu využít v roli dvouhlavého draka, no k popukání. A velmi mě překvapilo, že si zapamatovali tolik textu. Jen jedno mě mrzelo, že záchraná replika: „Les zdá se býti pustý“ se neozvala tak často, jak bych si přála. Ne ze škodolibosti, ale pro pobavení.

Představení zpočátku svižné, zápletka vtipná, hlasová intonace zajímavá, však jsou to kluci zkušeni a šikovni i s loutkami to umí pěkně. Jenom se mi tak trochu zdálo, že něco nehraje. Možná je to tím, že loutky, výtvarně pěkné se potýkají s problémem převrácených ručiček, což trochu ruší. Potom si myslím, že situace koloběhu návštěvníků pustého lesa by měla být lépe vygradována. Jedná se přeci jen o anekdotu. A naznačený extrém, kdy se hraje na kazu a loutky se jen míhají, spíše věc zbrzdil a ještě tam byl dvakrát. Možná že rychlejší střídání je technicky obtížné. Jinak bylo představení velmi inspirující a plně vtipných, vystavených situací.

Hába

Věc není věc

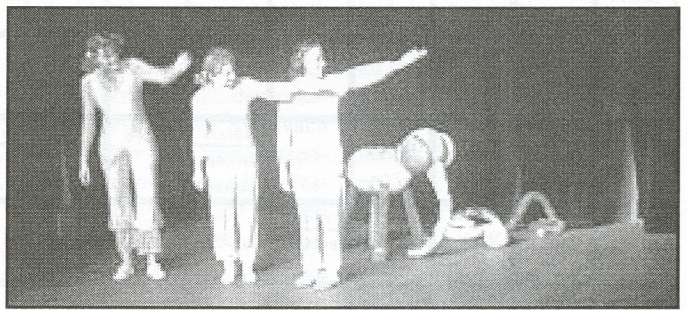
Tři dívky na jednom jevišti, bez dekorace a zpočátku i bez rekvizit. Jak dlouho to vydrží?, říkal jsem si. A jak dlouho to vydržím já?

Etudy na vstávání - takové přece musejí dělat všude. Nenavštěvuji ZUŠky ani dramaťáky, ale i takhle si představuji, co tam dělají. Pak se však něco změnilo. Kdo to nevěděl, došlo mu, že je na představení neslyšících, ale nešlo ani tak o to. Ani se nestupňovala ekvilibristika čísel. Tak co teda? Podařilo se vytvořit vztahy. Byly jsme v. Díky tomu se události na jevišti staly důležitějšími. Bylo to hned osobnější a vypovídalo to o nich. Bavili jsme se zlomyslnostmi, fandili sportovkyním, strachovali se o život, protože i o ten šlo. Jednání bylo přesnější a přesnější - nepředstíralo, neboť nepotřebovalo cosi hrát, nýbrž dosáhnout cíle.

A k názvu samému a k programu, který asi reprezentuje. Nehrálo se s věcmi, které by se v něco proměňovaly (konvice se nestávala slepicí). Hrál se s za tím účelem vyrobenými rekvizitami. Byly bravurně použité a nenaznačovaly předem možnosti, co s nimi.

Dívky nás přesvědčily, že pantomimou se dá opravdu vyjádřit cokoli.

Petr Vydra

minář, který není Spolu, zato jsou spolu „Spolupospolu“- tedy sdružení, ale Irena je ve Spolu - tedy semináři, ale sama, bez děvčat, se kterými je pospolu, byť nejsou ve Spolu...

Investigativní žurnalistika dotýkající se skrýtych vazeb a ložnic, nemá zkrátka na ružích ustláno, jak by si mohl někdo myslet.

Oč raději mám prostá zjištění, jako například - Číslo 5 žije. Bydlí tam totiž vedoucí semináře D. Tedy jen jedna a sama, což u operní pěvkyně stačí. Vráta Šrámek bydlí s námi - s Vydrou a Motýlkem. Myslím, že jsme se pro dnešek bulváru nabažili. Já se nabažil.

Dnes vám zasílil Petr

Vydří kvízy pro celou rodinu.

Pro celou rodinu - to tu neuvádím náhodou, neboť vedle lehkých, spíše cvičných, tu najdete i pěkné oříšky. O těch se budete muset poradit. Někdy budou lépe vědět děti, jindy rodiče.

Craigův termín je:

- a) neloutka
- b) tkaloun
- c) nadloutka
- d) nadloutkář

Poslední celovečerní film Jana Švankmajera nese titul:

- a) Neotesánek
- b) Otesánek
- c) Jelimánek
- d) Pokakánek

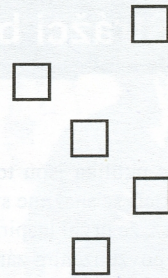
V roce 1992 uvedli Čmukaři na LCh představení:

- a) Léčba úklidem
- b) Léčba neklidem
- c) Léčba Ipersem
- d) Samoléčba

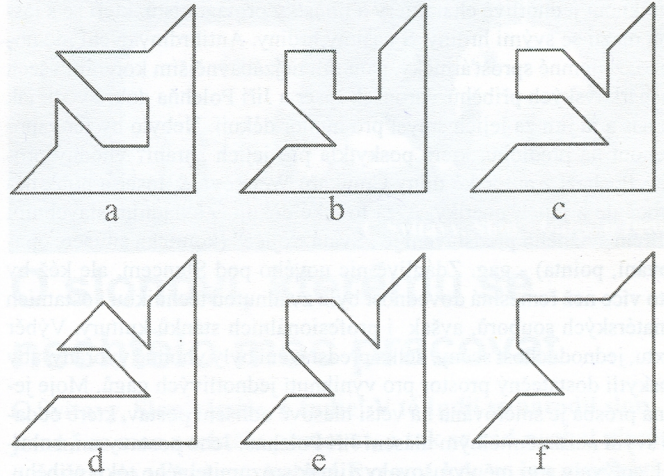
Křestní jméno loutkáře Richtera je:

- a) Svjatoslav
- b) Luděk
- c) Lumír
- d) Herman

Hilarionovy hádanky

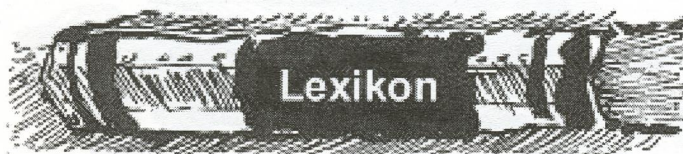

Dva dílky vytváří čtverec. Které?

I	TAKTO ZASTARALE	RÝŽOVÝ NÁPOJ	UPRAVUVATI FOTO	KVĚTENSTVÍ	INICIALE DIRIG. ANČERLA	OBYV. STRÁM. STÁTU	JEZ	ŠPAN. ZLATO	HÁBAN-KA	NECHT	OBĚŽNICE	LIDĚ	MOZOL	KRAPET
DRUH KARTY						NEČAS	14				OHRADA			
PALMA			13	6	LONŽE MUŽSKÉ JMÉNO						DUTA MIRA PÁNI			
STARORŘÍMSKÝ POLITIK					VĚŽNÍ HODINY OPAČ. PI		8			DRŽADLO ROZMARNITÁ			15	
OČNÍ LÉKAŘ			11	5				POLNÍ MIRA SLOV.	NÁVAL CIZÍM JMÉNO			VZDECH JMÉNO ŠUHAJE		
	PRYSKYRICE	POHÁDKA POTAP. ZVON	16				1					2		
ATLET. VÝKON					ARGON HUDEB. NÁSTROJ		VYRÁŽETI TROP. HLÍZA				3		OBRATNÝ KOUSEK	ZN. ASTATU
SPZ. MĚLNÍKA					EVROPAN BUDOVA SLOV.			ZN.ČÍNU OXID NIKLU			SPISY ZAVÁŘKA			
KOLONIE						TANEC						PORUB INIC.MAL. LANDRA	7	
VODNÍ KVĚTINA						OPERNÍ PÍSEŇ		9		BRAVCI				POMOC. RUN
CHUŤE				4		ANG. POLEDNE				12	SKLÁPĚČÍ KLOBOUK			10

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----	----	----	----	----

Dílna Šumperk

V letošním roce otevíráme pět tříd po cca 12 - 15 účastnících - po zkušenostech z minulých let se silnějším zastoupením slovenských účastníků. Zvažte svoji volbu, zejména volbu náhradních tříd. Napište poctivě, pokud o žádnou náhradní třídu nebudete mít zájem - riskujete však, že pokud se už nevejdete do třídy Vámi žádané a nebudete mít zájem o náhradní, budete vyřazeni. Další program bude obsahovat představení, besedy, projekce a pod. Zároveň s třídami divadelními bude v Šumperku pracovat i mezinárodní českoněmecká fotografická dílna mládeže pod vedením Karlheinz Strötzela - informace na ARTAMĚ!

A - Ondřej Pavelka

Divadelní i filmový herec. Režisér. Divadlo Na okraji. Rubín. Divadlo Na zábradlí. Dnes činohra Národního divadla.

Člověk na prahu 21. století - publicistický kabaret

V životě nás obklopují média, reklama, internet atd. Při volbě miss už nejde tolik o krásu a inteligenci, ale o manipulaci médií a médií. Vzniká (možná) cosi jako mediální totalita. Kam se tedy uhnula svoboda? Můžeme se vyjádřit kabaretním autorským divadlem, kabaretní koláží. Divadelně zpracovat politické téma. Využít i další schopnosti. Pozor! účastníci až od 18 let s volebním právem! Hudební nástroje a pomůcky pro další aktivity (např. provazochodecké náčiní) vítány.

B - Jiří Lössl

Dříve pedagog pražské konzervatoře J. Ježka, obor scénický tanec. Nyní odborný pracovník IPOS-ARTAMA Praha pro scénický tanec, pedagog University Hradec Králové, ateliér textilní tvorby. Na Šumperku už byl.

Pohyb - prostor - komunikace

Formou pohybu budeme v dílně objevovat prostor vlastního těla. Vlastním tělem budeme vnímat pohyb prostoru. Společně budeme nacházet cesty komunikace mezi pohybem (vně i uvnitř každého z nás) a prostorem (vně i uvnitř každého z nás).

Dílna je určena všem, kteří již přišli do styku s pohybem, s prostorem, popřípadě i se mnou (to ale není podmínka). Pak totiž vědí, že jde především o setkání a setkávání a proces tvorby a tvoření.

Pro inspiraci, k zamyšlení, nebo jen tak:

vzduch, který dýcháme, naplňuje prostor okolo nás stejně jako prostor v nás nekonečným množstvím molekul. Ty, kmitající neustále okolo své vlastní osy, se pohybují prostorem, a tak jej naplňují nekonečným množstvím pohybu. Střetávají se s ostatními molekulami a předávají si, dál unášeny prostorem, informaci o svém stavu, o teplotě, o chemickém složení, a tak dále. Takto, společně, naplňují prostor nekonečným množstvím informací. Možná prvopočátek komunikace. Okolo nás, stejně jako v nás.

C - Patrik Lančarič

Slovenský režisér a pedagog. Přestože absolvoval před dvěma roky, má již za sebou režii ve Štátnom divadle Košice i v Národnom divadle v Bratislavě. Režiroval kousky J. Barče-Ivana, Moliéra, Feldeka, připravuje věci autorské. Spolupracoval s P. Scherhauserem na projektu commedie dell' arte, na VŠMU učí jako asistent herce (třída E. Horvátha) a režiséry (třída P. Mikulíka). Na Šumperku je poprvé.

Než vystoupíte na prkna...

Práce s textem, analýza textu, tvorba základních situací. Tedy to, co potřebuje téměř každý adept hereckého umění. (volně podle telefonátu upravil KT)

D - Jozef Krasula

Slovenský amatérský i profesionální režisér amatérských i profesionálních souborů, autor scénářů, majitel galérie. Občas hostuje i na českých profesionálních scénách. V Šumperku už byl. Mokrát.

Autorské divadlo - od herca po režiséra (aneb Hrabáni v Hrabalovi)

Téma: povídky Bohumila Hrabala - pokus o vlastní dramaturgii s důrazem na hereckou a režijní tvorbu.

Vítání sú věštcí záujemcovia, ktorých láka autorské divadlo, možnosť pripraviť si vlastný scenár a ktorí majú radi nevšedný poetický svet poviedok originálneho a výnimočného spisovateľa.

E - Peter Janků

Umělecký šéf výpravy Štátnej Opery v Bánskej Bystrici, zástupce šéfa opery, výtvarník, lektor, porotce, hudebník, folkový zpěvák atd. atd. Na Šumperku už byl - jak jako zpěvák, tak jako lektor (laterna magika)

Priestor

scéno-grafické zaznamenání zážitku z prostoru (procházky městem, náměstí, různá zákoutí Šumperka nám poskytnou materiál, témata a inspirace, které pak budeme zpracovávat do jazyka divadelní stylizace. Možná vznikne i miniinscenace z těchto zážitků vycházející) scéno-grafické akce v prostoru (různé formy výtvarných až intermedialních aktivit, které se budou dít přímo v exteriérech a interiérech města jako happening, performance atd.)

scéno-graphie v dějinách a v současnosti (malá exkurze do dějin scéno-graphie s hledáním souvislostí se současností. Co nám nabízejí různé druhy divadelních prostorů a jak je můžeme v našich inscenacích využít)

Termín: 16. - 25. 8., přihlášky do 10. 7. 2002

příjezdy: v pátek 16. srpna 2002 do večera * odjezdy: v neděli 25. srpna 2002 ráno * vlastní dílna: 8 dní mezi tím

Věkový limit: 16 - 26 let, třída A 18 - 28 let, výjimky směrem nahoru jsou možné jedině při nenaplnění dílen (pro takový případ však Vaši přihlášku potřebujeme mít po ruce - raději konzultujte telefonicky), pod 16 let (počítá se den zahájení dílny) je možné přijmout jenom takovou osobu, která již dílnu v Šumperku absolvovala.

Poplatek: 1500 Kč (kursové, ubytování a doplňkový program)

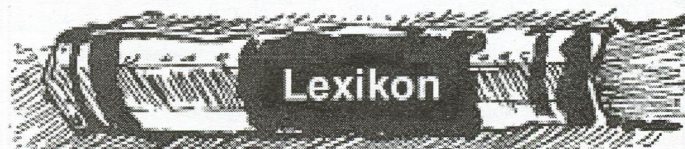
Individuálně bude pravděpodobně možné omezenému počtu účastníků zajistit polní ubytování ve vlastním spacáku (letos ne v Domě kultury - místo hledáme) - horší podmínky = nižší poplatek - prosím, volejte!

Vaše přihláška bude podle došlého pořadí brána v úvahu při zařazování do tříd. Ti z Vás, kdo posleli předběžnou přihlášku, resp. projevíli předběžně zájem, dostávají definitivní přihlášku v první vlně, nezámená to však, že se můžete rozhodnout pro konkrétní třídu až na poslední chvíli - pošlete definitivní přihlášku okamžitě. Pokud jste přiložili souhlas rodičů již k předběžně přihlášce (osoby neplnoleté), nemusíte je posílat znovu.

Obratem obdržíte potvrzení Vaší účasti a složenku (dříve žádné peníze neposílejte!!!). Je možná i platba fakturou.

Přihlášky musí být zaslány na adresu (možno i faxem nebo e-mailem za současného odeslání pošty):

ARTAMA (K. Tomas) P.O.Box 2 / Křesomyslova 7 140 16 Praha 416 nebo na fax č.02-61 21 56 88 či na e-mail: artama@volny.cz najpodději do 10. 7. 2002 Telefonické dotazy (K. Tomas): 02/61215682, -84. -87 0603/480111 (nutné případy a SMS)

DNES: Neděle 30.6.2002

- 8.30 - 13.30 - Semináře ve svých učebnách
 12.30 - autobus do Stolan - od divadla (semináře A,B,C,D,E,F,G)
 14.30 - autobus do Stolan - od divadla (semináře H,CH, I)

Stolany - depozitář Muzea loutkářských kultur
 (rozhodně si nenechte ujít)

Velký sál Divadla Karla Pipicha

- 17.00 - Slon „C“ Svitavy
 19.30 - Slon „C“ Svitavy
 23.00 - Tlukot a bubnování - Divadlo Minor

Kino

- 16.00 - Švec Dratvička Klubičko Cvikov
 18.00 - Švec Dratvička Klubičko Cvikov

Malá scéna Divadla Karla Pipicha

- 14.00 - S pastýřkou Chandraradar ZUŠ Nové Město na Moravě
 16.00 - S pastýřkou Chandraradar ZUŠ Nové Město na Moravě
 18.00 - S pastýřkou Chandraradar ZUŠ Nové Město na Moravě

Letní scéna u Divadla Karla Pipicha

- 19.00 - Úlety aneb představení šesti žonglérů

Od štace k štaci

- 19.30 - Loutkářský štrůdl
 20.00 - O Všudybylovi - U kostela
 20.25 - O Smolíčkovi - Nad schody v Široké ulici
 20.45 - Pohádky ze Špaličku - Schody u muzea
 21.15 - Lampiónový průvod - od muzea k divadlu
 21.30 - Oficiální zahájení 51. LCH u Divadla K.Pipicha
 21.45 - Zakletá princezna - sídliště u řeky
 22.45 - Ohňostroj za divadlem
 23.00 - Tlukot a bubnování - Divadlo Minor

ZÍTRA: Pondělí 1.7.2002**Velký sál Divadla Karla Pipicha**

- 17.00 - Bylo, nebylo.. DdDd Děčín
 20.00 - Bylo, nebylo.. DdDd Děčín

Kino

- 10.00 - Švec Dratvička Klubičko Cvikov
 16.00 - Míček Flíček Sněžanky Opava
 18.00 - Míček Flíček Sněžanky Opava

Malá scéna Divadla Karla Pipicha

- 10.00 - S pastýřkou Chandraradar ZUŠ Nové Město na Moravě
 14.00 - Hadrfous Na židli Turnov a Král v kukani Loutkino Brno
 16.00 - Hadrfous Na židli Turnov a Král v kukani Loutkino Brno
 18.00 - Hadrfous Na židli Turnov a Král v kukani Loutkino Brno

Letní scéna u Divadla Karla Pipicha

- 19.00 - František Nedvěd se skupinou Třetí pokus

Restaurace Modrá hvězda

- 21.00 - Loutkářský bál hraje Holmes Šolmes Praha

Radost až do rána! První setkání

I při letošní LCH bude fungovat **hospůdka v Muzeu loutkářských kultur** - posezení především na terasách, ale i uvnitř. Tentokrát si ji vzal pod křídla (prostřednictvím svého syna) pan Bujnoch z pardubické Zlaté štiky, jehož dcera Kateřina tu před několika lety provozovala vinárnu zvanou Kačenka.

Otevřeno bude denně do 5.července od 10.00 podle potřeby.

Divácká anketa

Hlasujeme po každém představení. Tři Kašpárce ve foyer označují výrazem obličeje - líbí, nelíbí, fakt nevím - váš základní pocit. Podle toho hlasujete do příslušného Kašpárka. Jak prostě. Na konci přehlídky se dozvíme, které představení se líbilo nejvíc.

Pozor!!!!

Seminaristé nemají hlasovat!!!

Včera odpoledne se sešli semináristi ve velkém Pippichově sále, aby řekli Mirkovi Drábkovi vše podstatné pro organizaci hladkého průběhu dnu příštích. Pro rekapitulaci: Odjezdy autobusu do Stolan platí ty, co jsou ve Vyčkřičníčku pro dospělé. Tím zase jednou byly děti uvrženy do područenství dospělých, protože instrukcemi v dětském Vyčkřičníčku se nemohou řídit. Autobus odjíždí od DKP - tedy divadla Karla Pippicha - seminářům A,B,C,D,E,F,G ve 12:30 a H, CH i I ve 14:30.

Pozvánka do knihovny

Pokud by měl někdo zájem navštívit odbornou knihovnu Muzea loutkářských kultur (Břetislavova čp.75, 1.poschodí), bude otevřena ve středu 3.července od 9 do 14 hodin.

Moji milí,
 našemu společnému příteli a kolegovi loutkáři, Mirkovi Slavíkovi, se stala moc ošklivá věc. Byl obviněn a zadržen, a jaký bulvár tuto kauzu provázal jste asi zjistili sami. Proto se na Vás obracíme s žádostí. Vy, kdo Mirka znáte a chcete mu pomoci, přijďte k nám do redakce, případně do semináře podepsat toto prohlášení.

PROHLÁŠENÍ K OBVINĚNÍ A VAZBĚ MIROSLAVA SLAVÍKA

My, níže podepsaní účastníci 51. loutkářské Chrudimi, celostátní přehlídky amatérského loutkářství, známe Miroslava Slavíka (* 4. října 1958) po mnoho let jako redaktora zdejšího zpravodaje, porotce i lektora seminářů, ale především jako citlivého vedoucího dětského divadelního souboru Hudradlo Zliv, s nímž také na naší přehlídce hostoval. Měli jsme možnost sledovat zblízka jeho samotného, jeho přístup k dospělým lidem i k dětem, přístup, který se vyznačuje citlivostí, citovostí a otevřeností pro laika možná nezvyklou, v divadelní práci však potřebnou a pro děti přínosnou.

Proto nás velmi překvapilo nejen jeho zadržení doprovázené okamžitě odsouzením v tisku dřívě, než bylo cokoli vyšetřeno a dokázáno (k čemuž mohlo dojít bez indiskrecí ze strany policie), ale i to, že je držen ve vazbě již pátý měsíc.

Vyjadřujeme svůj údiv nad těmito skutečnostmi, jakož i přesvědčení, že se jedná o neoprávněné nařčení a špatné pochopení vztahů, citových vazeb a způsobů divadelní práce, a žádáme o propuštění Miroslava Slavíka a spravedlivé vyšetření jeho obvinění na svobodě, neboť se domníváme, že nehrozí ani, že by se vyšetřování vyhýbal či je mařil, natož že by se dopouštěl jakýchkoli skutků v rozporu se zákonem.

V Chrudimi 30. června 2002